

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoEk/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115209470
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8115209470.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Kataríny Krochtovej v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného: Advocate s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 81 109 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 865 141, proti povinnej: Q. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, XXX XX L., o udelenie poverenia, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 75Er/181/2015-23 zo dňa 27. novembra 2023, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „exekučný súd“) napadnutým uznesením rozhodol (cit.):

„Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie EX 6732/2015 zo dňa 16.2.2015 zamietla.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 písm. r) a ods. 5 a § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 (ďalej len „Občiansky zákonník“), čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a), čl. 3 ods. 1 a ods. 3 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“).

3. V odôvodnení uviedol, že dňa 16.04.2015 bola tamojšiemu súdu doručená žiadosť pôvodného súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie spísanej súdnym exekútorom dňa 114.02.2015. Spolu s návrhom na vykonanie exekúcie bola predložená aj Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.08.201 a Rozhodcovská zmluva zo dňa 27.2.2013. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom v Bratislave, sp. zn. SR 147/44/14 zo dňa 18.11.2014. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.12.2014 a vykonateľnosť dňa 22.12.2014. Uvedený rozsudok bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť istinu vo výške 127 eur spolu s príslušenstvom bližšie špecifikovaným v rozhodcovskom rozsudku. Právny vzťahy medzi účastníkmi bol založený Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, kedy oprávnený poskytol povinnej úver vo výške 200 eur a tá sa zaviazala peňažné prostriedky vrátiť sumu vo výške 396 eur. Vzhľadom na to, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, súd prvej inštancie preto v súlade s ust. § 44 a nasl. Exekučného poriadku pristúpil k preskúmaniu, či rozhodcovská zmluva uzavretá v danom prípade spĺňala podmienky ustanovené v zákone. Rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Súd považoval rozhodcovskú zmluvu za neprijateľnú

zmluvnú podmienku, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Uviedol, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá medzi oprávneným a povinným v rovnaký deň ako oprávnený uzavrel s povinným Zmluvu o úvere. Rovnako ako Zmluva o úvere aj rozhodcovská zmluva boli uzavreté vo formulárovej podobe, ktorú predložil oprávnený povinnej. Táto nebola individuálne dojednaná, o čom svedčí aj skutočnosť, že povinná nemohla ovplyvniť jej obsah. Dopĺňali sa do nej len údaje o povinnej, pričom všetky ostatné údaje, vrátane určenia rozhodcovského súdu boli vopred predtlačené. Spotrebiteľ mohol zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým jej podmienkam. Rovnako súd uviedol, že poučenie o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy obsiahnuté v rozhodcovskej zmluve nebolo možné považovať za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. V závere uviedol, že rozhodcovská zmluva, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní znemožňovala voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom, v prípade, že dodávateľ podal pred spotrebiteľom žalobu na rozhodcovskom súde. Okrem toho poukázal na to, že obe zmluvy, vrátane ich zmluvných dojednaní boli písané malými písmenami, obsahujúcimi množstvo právnickej terminológie. Nebolo preto možné, aby povinná ako priemerná spotrebiteľka pochopila ich význam, bez možnosti s as nimi vopred riadne oboznámiť. Zároveň uviedol, že sám veriteľ, t.j. povinný, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy, jednostranne určil, komu, resp. ktorému rozhodcovskému súdu bude vec predložená. V závere s poukazom na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie uviedol, že ani možnosť odstúpenia povinnej od rozhodcovskej zmluvy, naformulovaná v jej predtlačí nemenila nič na tom, že predložená rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná. V závere rozhodnutia poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoE/23/2020-55 zo dňa 28.05.202 a sp. zn. 7CoE/15/2010 zo dňa 29.04.2020. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, súd žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora v zmysle ust. § 44 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a rozhodol tak ako to je uvedené vo výrokovej časti napadnutého uznesenia.

4. V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu odvolanie oprávnený. Namietal nesprávne právne posúdenie a nesprávne skutkové zistenia. Uviedol, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Poukázal na ust. čl. II. Rozhodcovskej zmluvy a uviedol, že z tam uvedeného jednoznačne nevyplývala výlučnosť rozhodcovského súdu. Povinný mal možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť sa na všeobecný súd. Podporne odkázal na rozsudky odvolacích súdov, pričom uviedol, že podľa odbornej literatúry rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Zároveň uviedol, že zmluvné strany sa môžu dohodnúť na tom na základe akého zákona sa ich zmluvné vzťahy budú v budúcnosti spravovať. Ďalej uviedol, že každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. Následne odkázal na ust. § 14 ZoRK, ktorý upravuje náležitosti rokovacieho poriadku. Ďalej poukázal na rozsudky Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Er/1464/2015 ako aj na rozsudky ďalších súdov. Zároveň poukázal Uviedol, že problém nastáva len v prípade, ak strany uzavreli rozhodcovskú doložku, v ktorej riešili okruh majetkových sporov, ktoré sa podľa vzájomnej dohody mali rozhodovať v rozhodcovskom konaní a o otázke ustanovenia rozhodcu sa nedohodli. Tomu chcel oprávnený ako veriteľ predísť, a preto navrhol rozhodcu, s ktorým dlžník t.j. povinná mohla súhlasiť. Vzhľadom, že obe zmluvné strany rozhodcovskú zmluvu podpísali, svojím podpisom vyslovili súhlas s prerokovaním sporu pred rozhodcom ustanoveným už v rozhodcovskej doložke. Ďalej namietal, že každá zo strán, a teda aj povinná mohla vzniesť proti osobe rozhodcu námietky, teda mohla použiť postup podľa ust. § 9 ZoRK. V danom prípade sa tak nestalo. Povinná tak mala možnosť urobiť už v čase, keď jej bola zasielaná výzva na žalobnú odpoveď. Ďalej uviedol, že zmluvné strany si síce dohodli ústne konanie, avšak uvedené nevyklučovalo to, aby sa konanie pred rozhodcovským súdom uskutočnilo písomnou formou. Žalovaný mal za to, že v danom prípade sa jednalo individuálne dojednanú podmienku, a preto nie je správny záver súdu o tom, že šlo o neprijateľnú podmienku. Navyše uviedol, že je logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, bol by to práve dodávateľ, ktorý by bol nútený obrátiť sa so žiadosťou o ochranu na príslušný právny orgán. Podľa ust. § 19 Zákona o rozhodcovskom konaní, podanie žaloby na rozhodcovskom súde má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súde. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Uvedené predstavuje prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom postavení. Ďalej poukázal na to, že platnosť právneho úkonu je potrebné hodnotiť v čase jeho uzavretia bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu ale

nemusia nastať v budúcnosti. Oprávnený bol presvedčený, že rozhodcovská doložka bola uzavretá platne, pričom mal za to, že možnosť mimosúdneho riešenia sporov vyplýva aj z ust. § 9 ods. 2 písm. v) Zákona o spotrebiteľských úverov. Rovnaký záver mal plynúť aj zo znenia Smernice. Zároveň uviedol, že ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských úverov sú vo vzťahu k právnej úprave spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku *lex specialis*, ale aj *lex posterior*. Prípustnosť rozhodcovského konania v neposlednom rade odvodzoval aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES, a taktiež poukázal na prípustnosť rozhodcovskej doložky, ktorú pripúšťa odborná literatúra a súdna judikatúra. Podporne poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 12 Cmo 13/2010. Uviedol, že v danom prípade bola rozhodcovská zmluva uzatvorená na samostatnom liste papiera, oddelene od Zmluvy o úvere. Zároveň uviedol, že povinný svojim podpisom zo dňa 27.02.2013 vyhlásil, že s jej uzatvorením súhlasí. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že súdnemu exekútorovi udeli poverenie na vykonanie exekúcie.

5. Povinná ani súdny exekútor s k odvolaniu nevyjadrili.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP), konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a už len na zdôraznenie jeho správnosti uvádza.

8. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnom prípade sa jedná o spotrebiteľský vzťah, keďže povinná vystupovala ako fyzická osoba, ktorej bol úver poskytnutý na iný účel ako výkon zamestnania, t.j. mala pri uzavretí Zmluvy o úvere zo dňa XX.XX.XXXX postavenie spotrebiteľa v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

9. Po ustálení charakteru právne vzťahu medzi stranami exekučného konania, odvolací súd sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý sa následne zaoberal otázkou platnosti rozhodcovskej zmluvy.

10. Rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne súd prvej inštancie aj bez návrhu prioritne riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej zmluvy. Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach konštatoval oprávnenie exekučného súdu preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy. Vo veci 3Cdo 146/2011 Najvyšší súd SR judikoval, že cit.: „Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný“. Obdobne porov. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6Cdo 143/2011, 2Cdo 245/2010, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2164/10 zo dňa 1.11.2011.

11. Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 27.09.2010, v zmysle ktorého „zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve uzavretej po 31. 12. 2007 alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel

zabrániť rozhodcovskému konaniu. Súdu nič nebráni postupovať obdobne aj za stavu, že zmluva bola uzavretá pred 1. januárom 2008“. Rozhodcovský rozsudok bol založený na rozhodcovskej zmluve v spotrebiteľskej zmluve. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná, a teda nevyvoláva právne účinky obdobne ako keď rozhodcovskej zmluvy niet (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove vo veci 6CoE 66/2012, 6CoE 256/2012).

12. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 M Cdo 9/2012). Oprávnený si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Súdna kontrola dopadá aj za stavu, že zmluvný vzťah hlavný a vedľajší bol vyjadrený v samostatných listinách. Niet dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že je na samostatnej listine a nebola hodnoverne preukázaná vôľa spotrebiteľa individuálne vyjednať, aby prípadné spory riešil rozhodca (v danej veci predformulovaný na tlačive dodávateľa). Inak by aj napríklad záložné zmluvy, ktoré sa nachádzajú na „sólo“ tlačivách boli vylúčené zo súdnej kontroly. Podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná bez možnosti zmeny jej obsahu, a to je práve aj prípad typových rozhodcovských zmlúv, ktoré sa predkladajú spotrebiteľom na podpis a majú vyvolať dojem, že si ich vyžiadali spotrebiteľia.

13. K rozhodcovskej zmluve má najbližšie ustanovenie § 53 odsek 4 písm. r) (vrátane dôvodovej správy) zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Uvedené ustanovenie je svojím obsahom najbližšie problémovej zmluve „...vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.“

14. Podľa dôvodovej správy k § 53 odsek 4 písm. r) OZ: „spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú.“

15. Rozhodcovskú zmluvu teda nie je možné akceptovať, ak by vyžadovala od spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži. Ustanovenie § 53 odsek 4 písm. r) OZ teda nie je o možnosti výberu medzi štátnym a súkromným súdom, ale predovšetkým o dôsledkoch, ktoré zakladá, a teda, či doložka nenúti spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži.

16. Povinná ako spotrebiteľka pri predmetnej rozhodcovskej zmluve nemala na výber, ak bude žalovaná na rozhodcovskom súde. Odvolací súd zastáva názor, že možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou podávajú rozhodcovské žaloby veriteľia. V prípade, že výnimočne uplatňuje svoje právo spotrebiteľ, využíva štátny súd.

17. Osobitné vyjednanie sa má sledovať z pohľadu ochrany spotrebiteľa, to znamená, že spotrebiteľ si z určitých dôvodov osobitne vymieňuje nejakú klauzulu, lebo má preňho nejaký osobitný význam.

18. Spôsob, akým bola zmluva spotrebiteľovi, t.j. povinnej predložená, je skôr o nevhodnom predložení zmluvných podmienok, vo vzťahu ku ktorým oprávnený sledoval ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok, čo predstavuje nekaloobchodnú praktiku.

19. V čase rozhodovania odvolacieho súdu oprávnený nepreukázal osobitné vyjednanie, resp. že by si povinný vymieňoval rozhodcovské konanie (§ 53 odsek 3 OZ).

20. Odvolací súd preto nemal žiaden dôvod na to, aby vylúčil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok len kvôli zdanlivej možnosti voľby, pred ktorým orgánom bude strana uplatňovať svoje právo.

21. Ako už odvolací súd uviedol, stotožňuje sa s odôvodnením zo strany súdu prvej inštancie a platí to aj pokiaľ ide o zdôvodnenie neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorej spotrebiteľ nemá na výber a je nútený podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. O takýto prípad ide aj v predmetnej veci.

Rozhodcovskú zmluvu dohodnutú za daných okolností považuje za neprimeranú zmluvnú podmienku, ktorá je v rozpore s platným právom. Exekučný súd sa totiž s istotou a najmä presvedčivým spôsobom vysporiadal s otázkou rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľnej podmienky a svoje rozhodnutie v tomto smere aj náležite zdôvodnil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia žiadna pochybnosť, ktorú by bolo potrebné odstraňovať akýmkoľvek spôsobom, nevyplýva.

22. Záver o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy je tiež v geografických dôvodoch v zmysle judikatúry súdneho dvora C-240/98 - C-244/98 *Océano Grupo Editoriale*. Neprimeraná vzdialenosť od miesta rozhodcovského konania je skutočnosťou, ktorá má odradzujúce účinky pre spotrebiteľa vo vzťahu k uplatňovaniu práva. Už len samotná vzdialenosť cca XXX km (P. - K. na rozhodcovské konanie je odradzujúca.

23. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová a ďalší* proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

24. Odvolací súd so zreteľom na neplatnú rozhodcovskú zmluvu nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie oprávneného za dôvodné, a preto napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a 2 CSP.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).